

JORDI

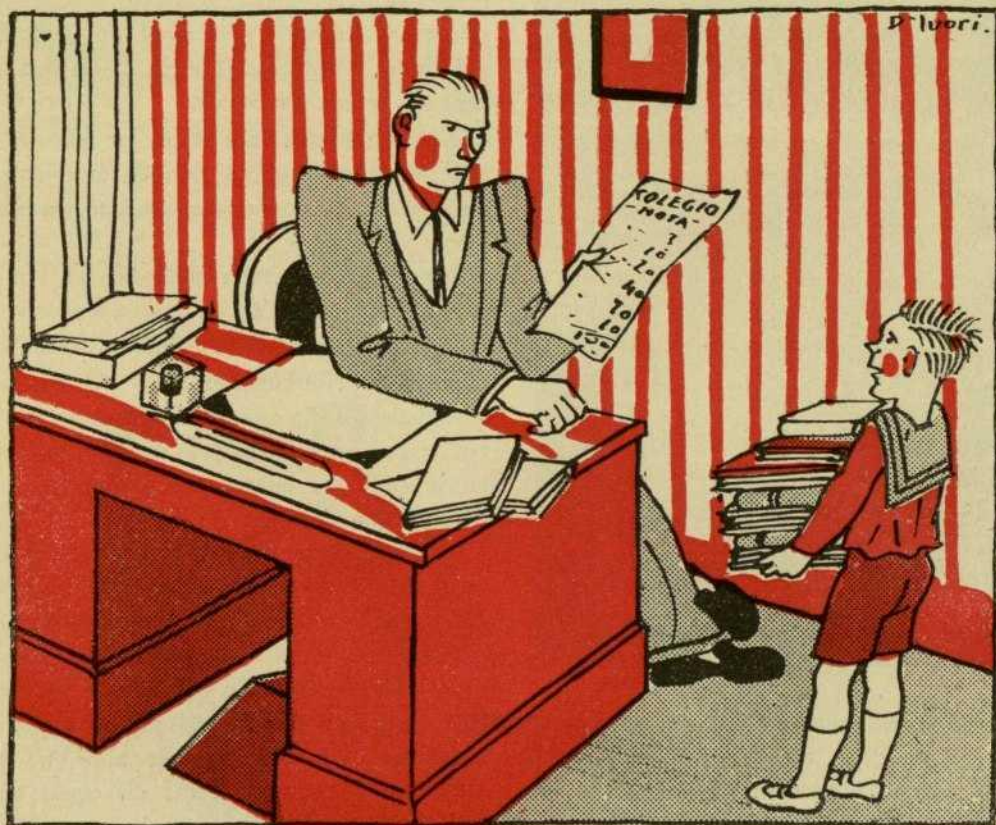
SETMANARI INFANTIL

Any I 28 de juny de 1928

Preu : 20 cèntims

Núm. 19

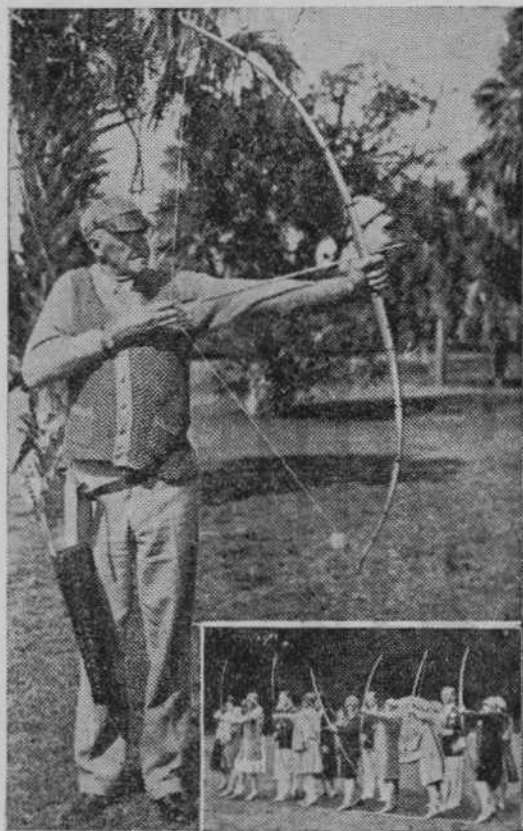

- No hauria dit mai que els estudis dels fills resultessin tan cars.
— Fixa't, papà, que jo sóc dels que estudien més poc!

COSES DE TOT ARREU

També juguen els avis

Sembla que les persones majors, lliurades a les preocupacions esgotadores dels grans afers, hagin de viure necessàriament allunyades de les afeccions dels infants, i no és pas així. Vella és ja la dita que, cap a la sei-

xantena, l'home torna als rampells i a les requeries de quan era petit, i ara mateix, com si volguessin confirmar la dita, és a l'estranger on els vells s'han donat a un joc que en la nostra infantesa ens havia esdevingut gairebé una obsessió.

No recordeu, amiguets jordians, la utilitat d'una barnilla d'acer de les que formen l'armadura del paraigua, corbada i fermada a les puntes amb un lliant, per a obtenir un arc que envejaria el propi Guillerme Tell? I no heu esmolat mai la punta d'una altra barnilla de paraigua perquè us servís de sageta? Doncs, ara s'està posant de moda, entre els homes d'edat, de jugar a arquers. Observeu aquest vell amb l'arc i la sageta, disposant-se a fer diana, renovant costums ben primitius. Repareu més avall un grup fent pràctiques d'arqueria. Podria dir-se que tornem als temps medievals.

Només que ara l'arc és un joc i no un arma de defensa. Això permet una diversió que no fatiga i que recorda, en canvi, els plaers de la caça.

JORDI, que aspira a saber-ho tot i a qui plau d'anar pel món, té goig a donar-vos a conèixer aquesta entremaliadura dels avis, popular a Nordamèrica i a Alemanya, i que qualsevol dia veurem establerta a la nostra terra, perquè sempre és més sana que tancar-se entre quatre parets per jugar al dominó o a dames.

Sobretot, respon a una terapèutica moderna: l'eixoriviment de l'esperit, que és, innegablement, el millor restaurador de les forces perdudes en el viure actual, tan accelerat i tan fora de ritme. En el ben entès, que amb l'arc es poden caçar ocells; només que per humanitat, bé podria fer-se allò que feia Tartarin: caçar gorres, car els ocells tenen tant de dret a la vida com els homes.

UNA MESADA A LA JUNGLA

(Continuació)

IV

Menjaren en una taula de fusta lacada, amb incrustacions d'or i coberta de petites escudelles, que els tibetans usen per prendre llur alimentació. Recordau que antigament a Barcelona era una excel·lent indústria, en record de la qual encara resta el carrer dels "Escudellers".

—Aquestes escudelles tenen la virtut de neutralitzar tots els verins—declarà Gandi—. Per això es venen tan cares. Les que no tenen aquesta virtut són les que es venen a bon preu.

El dinar començà pel "tsampa", plat nacional dels tibetans. Ordi torrat i picat per barrejar-lo amb te o amb llet, formant una mena de pasta que tothom menja. És ben poc agradable, i els europeus hi farien tants escarafalls com hi varen fer Jordi i Nuri, a despit dels esguards que els hi adreçava l'oncle perquè no fessin cap inconveniència.

—El brou dels ciutadans d'Esparta es devia assemblar a aquesta menja—digué Jordi, molt entès en història.

—Però també se'n reien els atenencs!—declarà Nuri, que no estava pas endarrerida en matèria d'història.

Serviren tot seguit diverses menes de carn, tallada a bocinets i sempre posada en escudelles, després peix i caça. Els postres es componien de formatges, fruites, pastissos, i era remarcable que al costat de cada plat de carn cuita n'hi havia un de carn crua, de la qual els tibetans són molt amics.

Gandi els atiaua perquè mengessin i beguessin força, i fent moltes ganyes, treia la llengua, pujava

la copa a l'alçària del front i acabava bevent a la salut de tots els convidats, però un traguixó per cada un.

—Que la vostra salut sigui sempre de ferro i que el dia d'avui us porti sort!

Maiarabati aclarí un detall. Aquell any era el del dragó de foc i el dia de la festa era dia bo. Els tibetans tenen dies bons i dies dolents i el seu calendari és tan complicat que costa molt d'entendre. A cada any li donen un nom extravagant: "Rata de bosc", "tigre de foc", "pollet del camp", "serpent de ferro", etc., i compten els dies segons el curs de la lluna.

—Les festes de Cap d'any es fan amb molt soroll i molta gresca i si haguéssiu estat a Lhasa en començar l'any, hauríeu vist que els xinesos fan com nosaltres. Emblanquinen les cases, posen mobles nous, fan flors de mantega fresca pels altars de Buda. A mitja nit hi ha la gran festassa: campanes, tabals, cimbals, desvetllen la població. La gent es visita i s'ofereix pastissos i a la matinada s'inicien les visites de més compliment, portant els visitants plats de tsampa i gots de te amb mantega per obsequiar els visitants.

"Cal veure els infants tibetans anar de casa en casa, fent sorollar cascabels i cantant cançons variades. Unes cançons tristes amb una tornada alegre com un ballet. I mentre canten, sempre ballen, no perdent mai el ritme. Però en ésser a les tornades, el seu ball esdevé febrós i esbogerrat, com si tinguessin el mal de Sant Pau.

"A propòsit d'aquesta dèria balladora, us contaré com expliquen els sacerdots tibetans l'origen del món: quan va ésser creat, no hi havia damunt la terra més que un home i una dona que tingueren tres fills. Un dia, Buda davallà del cel i es deturà, sense donar-se a conèixer, davant la casa on vivien, amb llurs pares, els tres fills.

"Fou rebut amb tota mena de miraments, i tan satisfet restà que preguntà als joves:

"—Quina cosa és la que més estimeu del cos humà?

"—Jo—declarà el més gran—, el cap, perquè és on hi ha la intel·ligència, la raó i la voluntat.

"—Perfectament—digué Buda—els teus descendents dominaran per mitjà de la testa.

"I fou l'origen dels xinesos, per la qual cosa han esdevingut tan hàbils en les arts i en les ciències i tan cèlebres per llurs invencions, i són astuts i murris comerciants.

"El segon digué a Buda:

"—A mi em plau més el cor, car dóna la bondat i l'amistat, al mateix temps que inspira el coratge i forja els herois.

"—Em sembla bé—declarà Buda—. Els teus descendents dominaran pel cor.

"Aquest fou el pare dels tibetans i és per això que són valents, cordials i no temen la mort, i es mantenen hospitalaris, bons i virtuoses.

"El més petit de tots digué a Buda:

"—Jo el que més estimo del cos, són les cames;

Diu el negre: — Les sabates, eh?

sense elles, el cos restaria immòbil, clavat al mateix Hoc; no podria cercar el seu aliment ni conrear la terra. Sense cames, que en fariem de la raó i el coratge?

"—Ben dit—observà Buda—. Els teus descendents dominaran per les cames.

"Aquell fou el pare del Mongols i per això són homes senzills i ingenus, poc intelligents, que passen llurs vides recorrent les planes immenses del desert."

Naturalment, aquests bons lames s'obliden d'altres races de la terra, budistes i tot. Però és que, per a ells, només hi ha la Xina, el Tibet i la Mongòlia.

Llur geografia és força simplista.

—Saps tu—preguntaren Jordi i Nuri, a un noi tibetà—en quin lloc del món es troba el Tibet?

Maiarabati els feia de traductor, perquè d'altra manera no s'haurien pas entès.

—El Tibet és al bell mig de la terra, i Lhassa el bell mig del Tibet.

—Llavors, on poses tu els anglesos?

—Viuen al mar, com els peixos, però poden tornar-se homes i venir a terra.

—I els que no som anglesos?—insistí Jordi.

—Peixos, també... Com, si no, hauries pogut passar les mars occidentals?

—Hem vingut en un vaixell.

—Mai no n'he vist cap! També diuen que poden volar com els ocells. Els homes d'Occident són màgics!

—I a tu no et plauria de veure els homes d'Occident?

L'aguiló encuriosit

Un aguiló atrevit, anà a un rectò
i va dir-li, resolt: —Vull confessió.

I el bon rector, per bé que tot sobtat,
va confessar al bestiol alat.

Apa, ja estàs... Però, jo vull sabè
del teu pediment, ben clà, el perquè.

—Un caprici, senyor... Sols un caprici
que em dona, de fa temps, bastant defici.
Fa anys que tinc l'anhel
de volà espais amunt i d'entrà al cel,
i com la porta està molt poc badada,
per passar-hi, he d'anar descarregada!

—I sols per ço
has volgut fer la teva confessió?
I què faràs després?

—Doncs... Faré via
a la terra, sabent més que sabia!

I d'aquell punt
l'aguiló va enfilar-se amunt.

Va trobà el sol, la llum i els estels,

i la porta de boires que duu als cels.

—Aquesta porta, rai! És ben lleugera!
S'hi deu passar de qualsevol manera!

Mes, empenyent la boira... qui ho diria!
vinga esvolategar... i no s'obria.

—Quina boira més dura,
que el poder de mes ales així atura!—
es deia l'aguiló, batent les plomes
per si podia destriar les bromes...
Per fi sortí Sant Pere: —Ai, aguiló!
no entraràs pas!

—Si ja he fet confessió!

—Bé prou que ho sè. Portes un gruix de massa.
És, tot just, el propòsit que no passa!
Per entrà al cel van bé les oracions
mesclades amb les bones intencions!

... ..
Vol dir que el confessar no treu la pena,
si no ajunta el propòsit de l'esmena!

CLOVIS EIMERIC

CAPITOL VII

Secrets de tocador

En Blai era client d'un bon sastre, però no s'atreia a anar-hi perquè li fes roba nova; el seu sastre estava avesat a fer-li uns vestits seriosos, poc llampants, com esqueien a l'edat de l'oncle Blai, i a aquest li semblava una confessió excessivament vergonyosa de l'anar al sastre i dir-li:

—Faci'm una caçadora de tons clars, un pantalon folgat, com els d'Oxford... Vull fer la competència als joves!

Cercà un altre sastre; un sastre desconegut per ell. I davant aquell industrial, no tingué inconvenient a revelar les seves febleses:

—Miri... Vaig a casar-me amb una noia joveneta; cal que em faci roba de "xitxarello"... Ja em comprén... A la "dernière", sap?

La francesada semblà convèncer el nou tallador d'En Blai.

—Estigui tranquil... Semblarà un jove de vint anys... Vostè, precisament, té bona figura...

Verge Santa! Què li havia dit el tallador! És clar que En Blai no es tenia per lleig, però la declaració del sastre l'envaní. S'estirà, sense adonar-se'n, va guaitar-se de reüll al mirall de la botiga i, realment, es veié encara ben plantat i àgil.

Trià el teixit més cridaner: un teixit carrat gris i roig; escollí així mateix una seda crua, seda d'avió, segons el sastre, home d'una exquisida murrieria comercial.

El tall, extremat, fou objecte d'una llarga discussió. L'americana amb traveta, molt cenyida, lleugera, frívola. El pantalon, com si l'oncle Blai anés a jugar al tennis.

Del sastre, passà a visitar el camiser; un dels més popuiars. Despengué una fortuna en camises de seda, alades, espirituals, com un tel de ceba, d'uns colors llampants i suggestius. També trià una colla de corbates virolades, fermes, d'aquella seda que cruix d'espessa. El camiser fou tafaner:

—Que les vol regalar al nebot quan es casí?

La pregunta li produí l'efecte d'una fuetada, però va aguantar-se el geni i callà. El camiser, que volia vendre més que entafurar-se en l'ànima del client, no insistí i li anà oferint nous models cridaners.

En Blai anà a casa del seu sabater. L'escena es renovà amb lleugeres variants. Tres parells de sabates, recarregades d'ornaments, que haurien estat l'enveja del minyó més curós dels seus peus d'home elegant. Els diners aconseguixen de fer miracles i En Blai no regatejava cap dels seus encàrrecs.

No podia ésser oblidat el perruquer... Quina llista més llarga de perfums! Houbigant per damunt de tot, però les essències més exòtiques i de noms més ridículs, seguien l'Houbigant. Tot això sense comptar el massatge facial, la crema refrescant, i el pèl cremat de les puntes, i... vergonya de les vergonyes!, un tint mà-

gic, segons el perruquer, desitjos d'acreditar un producte propi. De les mans del perruquer, eixí, si no més jove—el temps no es deixa enganyar per ungüents ni pastes—amb una pell més fina, més tivada i més blanca que la de molts joves poc mirats de la seva persona.

Per cert que no era sols En Blai que es preocupava del propi embelliment. També el senyor Baldragues, amb les seves cinc centes pessetes, havia vist un sastre, un camiser i un perruquer. De menys categoria comercial, perquè cinc centes pessetes eren ben poca cosa, per bé que, en el fons, realitzaren miracles idèntics de rejuveniment.

Els dos vells tingueren la mateixa pressa. El senyor Baldragues encara féu més: visità un pedicur, perquè tenia un ull de poll que el feia coixejar i no estava bé de pensar en prometgues si havia d'anar al costat de la promesa ranquejant.

Tota aquesta tasca s'emportà a la ratlla d'un mes. Sembla fàcil de fer, però no hi ha res que prengui més temps que les visites al sastre, al perruquer i altres "adornadors" de la persona. La primera prova, la segona, el retoc, aquell detall que mai no manca a darrera hora; les botes que justegen, l'oblit de la fadrina camisera... No cregueu que el vestir bé no doni innombrables preocupacions!

Però, a la fi, arribà el dia sospirat en què En Blai faria la seva presentació de promès en un acte públic. Anirien al teatre, un teatre de gènere lleuger, el Tivoli, perquè al Liceu tenia massa amitats el senyor Blai i no estava disposat a aguantar mitges rialletes marcejadores. El Marquès d'Arenys, el comte de Mequinença, eren prou atrevits per atansar-se a dir-li alguna inconveniència a la promesa, pretextant llur vella amistat amb el promès.

No havia estat inactiva la coqueteria natural de l'Aurea. Estava orgullosa d'haver inspirat una passió tan viva a un home com el seu oncle, tan avesat a tractar dones, i com que la senyora Teclata, no se sap d'on, disposava de recursos extraordinaris—ja comprendreu que l'oncle no hi era estrany—, també s'havia preparat un vestit bonic, no de gran riquesa, però sí de bon gust, per bé que un xic sever, perquè l'Aurea, que tenia molt de seny, creia que, no pecant de jove el promès, la gent hauria de trobar ridícul un vestit massa extremat. Res de coloraines, sinó un teixit llis, amb brodats severes, mitges de seda, sabates fines i ben ajustades, però sense xarols de colors vius.

Dues o tres vegades s'havien vist a casa de la senyora Teclata els dos promesos, però la visita, sempre un xic cerimoniosa, no havia tingut mai gaire interès.

L'oncle parlava de llur prometatge com un home pràctic i l'Aurea es violentava per mantenir-se a to del promès.

Per a ells no existien aquells diàlegs poca-soltes dels enamorats, que repeteixen vint vegades cada quart d'hora que s'estimen i que no s'oblidaran mai, però que, així i tot, són la sal de l'amor.

—Hem d'anar a veure un moblatge que hi ha exposat a ca'n Tal... És un Renaixement modernitzat que segurament s'agradarà... El bronzista X m'ha dit que dintre pocs dies tindrà una làmpara digne d'un menjador de luxe.

—Jo he vist, en canvi, una vaixela de Limoges en blau i

blanc que és molt formosa... Si ultra això compréssim un joc de cristalleria de Baccarat, tallada en blau...

Paraules d'amor, juraments, ni ombra. Al senyor Blai, perquè se li havien oblidat ja les paraules de la joventut... A l'Aurea, perquè el cor no les hi dictava, ni, si les hi hagués dictades, no s'hauria arriscat a dir-les al seu oncle. Li feia respecte.

La senyora Tecleta, passat el despit d'"aquell dia", era, en realitat, la que més d'acord estava amb les circumstàncies... Ella enraonava pels dos festejadors.

Veia, amb maternal sollicitud, un bon esdevenidor efectiu per a la seva filla en aquell casament, i si no creia en la joventut artificiosa del senyor Blai, s'acomodava bonament a la comèdia, després dels consells de primera intenció que li havien dictat l'emmurriament i la rancúnia que li restaven del seu error lamentable.

—Aurea, que és la interessada, es mostra satisfeta... Doncs, ella s'"apanyarà"!

Arribà el dia d'anar al Tívoli. L'Aurea estava entusiasmada. Imaginava que el teatre havia d'ésser una cosa molt bella i frisava per comprovar-ho. Havia sentit contar tantes coses del teatre a les seves companyes de taller, a les quals, per cert, havia callat el seu prometatge, perquè... era tan poc afalagador de confessar que el promès anava per la seixantena!

El senyor Blai anà a cercar mare i filla amb el seu automòbil i les trobà vestides a les dues. L'Aurea estava encisadora i la senyora Tecleta, molt digna, fent força goig i tot, amb el vestit negre que encara feia ressaltar més les seves carns sedoses i blanques a despit dels anys i les fatigues. Només les mans i fins els colzes oferien la carn vermella i granel·luda de la dona que ha sovintejat molt el tracte amb el lleixiu i el rentador.

Callarem que també havia recorregut una mica a les cremes de tocador? Però, ai! Tot l'enginy dels perfumistes, llevat de l'estuc—i la senyora Tecleta abans s'hauria mort que lliurar la seva cara a semblant artífici—no valen per allisar la pell que els àcids rosegaran a la cuina.

L'Aurea no havia anat més enllà de l'ús del sabó i de l'aigua clara; en tenia prou amb la seva joventut exultant per omplir de gràcia tot allò que la voltava. L'oncle Blai, embadalit, li anava a oferir el braç per pujar a l'automòbil, però veïe que reien unes veïnes xafarderes i, dissimulant, acabà l'acció oferint-lo a la senyora Tecleta, que s'hi recolzà no sense una viva emoció.

L'Aurea pujà lleugera, situant-se al costat de la seva mare, mentre el senyor Blai desplegava el seient auxiliar i s'asseia davant de l'Aurea, que reia esbogerrada en enclotar-se en l'encoixinat de l'automòbil.

—Ja és segur tot això? No me n'aniré cap a terra?

L'oncle Blai somreia. Tot el que deia l'Aurea li era una gràcia que li percutia el cor.

Marxà el vehicle vers el teatre, en la sala del qual entrà l'Aurea, plenament enlluernada, fent bracet amb el seu oncle.

En petjar el passadís d'accés al pati, el seu cor va sofrir una violenta sotragada i, instintivament, la noia es deixà anar del braç de l'oncle.

Aquest estava furiós. Totes les seves males arts eren debades contra la lògica de la noia. Encara volgué intentar un nou atac:

—Es coneix que vols fer d'infermera!

—Ho diu per l'edat de l'oncle Blai?... Conti-li a la Juliana, que va casar-se amb l'Artur, més jove que ella, i allí el té, cec i en plena joventut. Un desprendiment de les dues retines... Una cosa horrible! Ja ho veu! I més jove que ella!

Decididament, no hi havia mitjà de vèncer aquell dimoni amb faldilles i respostejador, que sabia més de la vida que un sergent de carrabiners!

El senyor Baldragues continuà uns quants moments al costat de l'Aurea, però ja sense enfondir en el tema. No volia picar en ferro fred.

Quan es tirà, estava rosegat per l'odi i la gelosia. En el seu magí fermentaven cent mil malignitats... Adhuc... i que Déu no li tingués en compte!... pensà que bé podria posar un verí a la copa de l'amic i protector... Val a dir que això no féu més que pensar-ho de resquithentes.

En arribar a casa seva, trobà En Blai que s'estava empastregant la fila amb una crema.

—Hola! Rejuvenint-te, oi? Que ja estàs de casament? Ja has aconseguit la promesa que cobejaves?

En Blai, enrojolat com una ruella, no contestà.

—No et sufocis, que vinc de treballar a profit teu! Ja veus si sóc agraït!

—En profit meu?—remarcà amb malícia En Blai.

—Sí... He trobat a l'Aurea i li he parlat de tu... Saps que et té en un concepte, que tu no mereixes pas? No cal dir, per això, que jo li he parlat de tu com si fossis un déu! I te l'he deixada més fina que un quant! Quina sort tens, lladre! L'has tornada tarumba del tot!

—Parles seriosament o et burles de mi?

—L'Evangeli et dic! Li agrades, li ets simpàtic... Si arribes a tenir trenta anys menys, és ella la que se't declara, ben segur!

—És una broma pesada teva!...

—Creu que no és broma! L'Aurea m'ha confessat que et prefereix a tota la colla de joves que l'han voltada fins avui... Ja veus...

En Blai abraça el senyor Baldragues, que corregué a passar-se aigua per la cara.

—Per l'amor de Déu! Que m'has omplert la galta d'aquesta porqueria que et poses per disfressar-te de jove!... Al capdavant, el que he fet, correspon a la meua personalitat de "quisso" d'honor! No m'he captivat com un gos? Doncs, au, vinga el terròs que em pertoca... Blai, necessito cent pessetes. Se m'ha acabat el capital... i les reserves!...

—Té... Aquí en tens cinc centes perquè frueixis a la teua manera de l'alegria que acabes de donar-me!

gandul de mena! Era, amb tot, tan agradable la companyia d'Aurea, que perdonà la intenció de greuge si n'hi havia hagut.

—Tu si que t'agafes al cor dels que et veuen, que no hi ha manera que puguin fugir de tu, traïdorota!

—Què més voldria jo! Només que la felicitat mai no és completa!...

—Bé, però: t'agrada o no t'agrada l'oncle Blai?

Aurea restà un instant sobtada.

—Vostè sap?...

No, el senyor Baldragues, no sabia res, però pressentia molt. Fingí saber-ho tot.

—I és clar que ho sé! No veus que En Blaiet no té secrets per a mi?... No n'està pas poc d'enamorat de tu!

—La mare així m'ho ha dit...

—I tu...—s'afegí a preguntar el senyor Baldragues.

Aurea es posà a riure.

—És molt agradable i molt simpàtic l'oncle Blai... No em sembla un mal marit... És clar que hauria preferit que l'oncle Blai tingués trenta anys menys, però què hi farem, si jo vaig néixer trenta anys després que ell?

—Ah, però tu t'hi casaries, amb l'oncle Blai?

—I ben contenta... El que és per vestir sants, no m'hi quedo! Això sí que no!

—Però si és tan vell!

—Ja he pensat a obligar-lo que es tenyeixi els cabells, si és que jo he d'ésser la seva dona...

—Li hauràs de fer tenir de joventut tot el cos, i no en venen de tints que facin semblants miracles!...

—Bah! Gelosot que vostè és! Jo no diré que l'oncle sembli un jove de la primera volada, però... Miri, miri aquell jove... El veu bé? És el promès d'una amiga meua. Te vint-i-cinc anys, però el reuma, les nafres, el tenen fet una ròssa... La veritat, més m'estimo una velleja sana...

El senyor Baldragues s'anava tornant groc. "De manera, que aquella mocosa, amb els seus aires de nena lleugera, es reia d'ell i trobava natural l'amor per l'oncle Blai? Volgué ferir-la afrosament.

—Confessa que més bona parella faries amb En Ferran...

Aurea es tornà vermella, però respongué llestament:

—Ferran té ja xicota i molt del seu braç... Jo no sóc ambiciosa i ja en tinc prou amb l'oncle Blai...

—És clar: la teua mare t'ho deu haver posat al cap...

—S'enganya. La meua mare m'ha dit que no acceptés i jo no he acceptat encara... Però em sembla que ni vostè ni la mare tenen raó en aquest cas. Torno a dir el de sempre, que jo no sóc cap Venus per somiar en prínceps, i que pels joves que fins l'hora present m'han sortit al pas, bé em va l'oncle, per cabells blancs que tingui...

—Ferran no és d'aquests joves a què al·ludeixes...

Aurea donà senyals d'impaciència.

—I torna amb En Ferran! Sí, molt simpàtic, molt eixerit... però ja té xicota, i no és cas que ara em dediqui a desfer prometatges... Ja ho sap, senyor Baldragues!

Es tornà tota vermella. Acabava de veure En Ferran que, amb aire sorneguer, es disposava a saludar-los barret en mà.

També s'immobilitzà En Blai.

—Què fas aquí?—preguntà.

En Ferran contestà tranquil·lament:

—Fins ara, avorir-me, la veritat. El teatre està una mica desanimat... L'obra que fan aquesta nit és molt dolenta... Hi ha un drama d'amor. Però, fixa't... tot acaba amb casament... Una vulgaritat.

—Ei, tu, a poc a poc! Com vols que acabi l'amor?—interrogà l'oncle, raonablement alarmat per la teoria del nebot.

—No ho creus tu així, Aurea? Oi que això del casar té poca poesia?

—Tu, tu, tu!—digué, deturant el blasme, el senyor Blai, visiblement alarmat—. Quins consells de donar a una noia, senyor nebot!

—Jo predico amb l'exemple només. No vaig a casar-me? Quin exemple millor puc oferir?

A l'Aurea, contra la seva mateixa voluntat, l'havien ferit les paraules d'En Ferran, però provà de fer el desentès.

—Deixi'l, oncle...—no gosava tractar-lo de "tu"—; per els homes, potser és una vulgaritat això de casar-se, però per a les dones és la cosa més natural... i la que més desitgem. De manera que si la comèdia acaba amb casament, estic segura que m'agradarà. A part d'això, també la vulgaritat té les seves coses belles...

En Ferran callà, però acompanyà fins a la llotja els dos promesos, posat, però, al costat de la senyora Teclata.

En el teatre foren molts els que fixaren llur atenció en l'Aurea, tan formosa, sense pintures, sense coloret, sense escollir-se amb excés i sense haver de posar una cama damunt l'altra com els homes, per tal d'atreure les ullades golafres dels intel·ligents en dones boniques. En Blai rebentava d'orgull. L'Aurea es sentia molestada amb la proximitat d'En Ferran, i aquest, sense poder precisar per què, estava disposat a portar-li la contrària a l'oncle.

—El teatre està bé...—observà, amb una certa superficialitat, per dir alguna, el senyor Blai.

—Ca! Quatre gats!

—Home! No tant!

—És clar... Menys! Dos gats... i una gata...—afegí, amb aire de gresca, el jove, assenyalant una vella empolainada que lluia seriosament els seus pergamins en una llotja propera—. Apa, oncle, que faria parella amb vostè...

L'escarni ferí dolorosament el senyor Blai. Una flamarada d'indignació encengué el seu rostre, i gràcies a la presència de l'Aurea, s'empassà la saliva i s'aguantà.

—Escolta, Ferran... Tu deus tenir la teua localitat, segurament. Si has de seguir dient bestieses, ja hi estàs anant...

—Em treus?

—No, però si t'has de dedicar a fer acudits a costa meua, més valdrà que t'en vagis!

—Estaré formalíssim, oncle. Ni tan sols diré a l'Aurea que aquesta nit està més maca que un sol!

L'Aurea somrigué, però hauria preferit que el jove no li hagués

tirat cap floreta... D'En Ferran, no en volia saber res... No tenia la seva promesa? Doncs que anés a dir-li a ella les gràcies!

—Éts molt amable, cosinet... Què li deus dir a la Nuri, quan a mi em dius el que em dius?

—Ui? Una colla de barbaritats!... "Cel de la meua vida", "Reineta", "Estrella"...

I En Ferran deia això d'una manera tan especial, que més semblava dedicar els elogis a l'Aurea que no reflectir els entusiasmes que pogués sentir per la Nuri. L'Aurea no l'escoltava de gust.

Començà la representació i En Ferran, lleument picat, eixí de la llotja. L'Aurea i En Blai respiraren tranquils, per bé que per motius ben oposats, i es lliuraren a la contemplació del espectacle, brillant i fastuós, a manca d'altre mèrit teatral i literari.

En Ferran aprofità un entreacte per anar a saludar a unes conegudes que ocupaven una llotja del davant. Devien ésser força populars, perquè, recolzat a la barana, tenien una colla de joves conversant amb elles.

En Ferran devia tenir-hi encara més amistat, perquè entrà a la llotja i s'assegué una estona prop de la més jove de les dones, i començà a conversar-hi.

L'Aurea el veié i apartà els ulls de la llotja, tot girant-se vers el senyor Blai:

—Que commovedora que és aquesta comèdia!

—I què et sembla el teatre?

—Un divertiment molt agradable... Sembla que tot passi de veres!

—No ho creguis... Em consta que la primera actriu i el galan, que tan enamorats semblen en escena, no es poden veure ni en pintura... És més: el que aparenta pare de l'actriu és el seu tiell...

—Sí? Que ben caracteritzat! A mi em semblava que tenia més anys que vostè...

No plagué a En Blai l'espontània observació; es mossegà els llavis i, després, oferint el braç a l'Aurea, la portà al bar del teatre.

En el saló de descans, passaren pel costat d'En Ferran que anava de bracet amb la desconeguda, una rossa oxigenada, vestida amb la més minsa quantitat de roba possible.

El jove, sense gaires miraments, deixà la seva parella i s'afegí a la que formaven l'Aurea i l'oncle.

—T'ha agradat l'obra?

—A mi, sí...—respongué amb eixutesa l'Aurea.

—A mi també...—afirmà, igualment eixut, En Ferran.

—Però si has passat tota l'estona xerrant amb la rossa aquella!

—Ah, T'hi has fixat? És la dameta jove de la companyia, que avui no treballa... És molt elegant... Vesteix molt bé...

—Jo anava a dir-te que no es vestia gaire bé...—agregà, intencionadament, l'Aurea.

En Ferran esclafí una riallassa franca.

—No en facis cabal... I mira, si l'haguessis vist ahir, l'hauries trobada bruna, amb un cabell negre com el banús!

—Ja! I per això us agraden als homes, perquè en la variació...

En Blai interrompé el diàleg.

—Apa, que el cambrer espera... Què voleu prendre?

CAPÍTOL VI

El tret per la culata

El senyor Baldragues no era tan capsigrany que no es considerés en posició desavantatjosa, respecte Blai, per aconseguir l'amor d'Aurea. A una velleja tan pronunciada com la del seu amic, hi afegia la manca de recursos; vivia de la caritat de Blai, sense limitacions, però acabaria en l'instant en què es plantejés una lluita amorosa.

Judicà perdut el seu plet, però volgué venjar-se cruelment.

—El cor és un infant...—es deia—, doncs bé, castiguem aquest cor, de la mateixa manera que castiguem el nen. L'enganyaré, em burlaré d'ell, jugaré amb la seva innocència i la seva lleialtat, perquè, quan arribi el desgany, el cop sigui mortal...

No és tan subtil l'assassí que empenya la navalla de set molles o la pistola automàtica; mata, però no turmenta, i la mort en si és un pas tan breu, que no arriba a ésser ni un dolor.

Pel cotxer, sabé que el senyor Blai havia anat a veure la senyora Teclata i suposà el motiu de la visita. Li calia saber el resultat de l'entrevista i per assabentar-se'n no hi havia com fer-se el trobadís, a la nit, amb Aurea, quan la noia sortia del taller.

Esperà pacientment. Aurea sortí, somrient com solia, i en veure el senyor Baldragues, corregué vers ell.

—Què hi fa vostè aquí, gran calavera? Esperant alguna noieteta per enganyar-la amb bombons? Ja està fet un bon peix, ja!

—Jo, enganyar una noia? Tu m'has pres pel teu oncle Blai! Aurea contemplà amb fixesa el senyor Baldragues.

—Vostè li té mala voluntat, a l'oncle Blai...

—Jo?—I el senyor Baldragues es mossegà els llavis.—No, no, em fan llàstima tots els vells que somien en casar-se amb una dona jove.

—Per què? No hi entenc, en aquestes coses; però l'oncle Blai, no és un jove, veritablement, però mereix l'afecte d'una dona de bé.

El senyor Baldragues callà. Pel seu pensament, lleuger com un llampec, passà una idea: —"S'havia enamorat aquella calàndria de l'estructura de Blai?"

—Senyor Baldragues, vostè és la mateixa injustícia. Sóc capaç d'enamorar-me de vostè, només per veure si vostè renuncia a la meua mà...

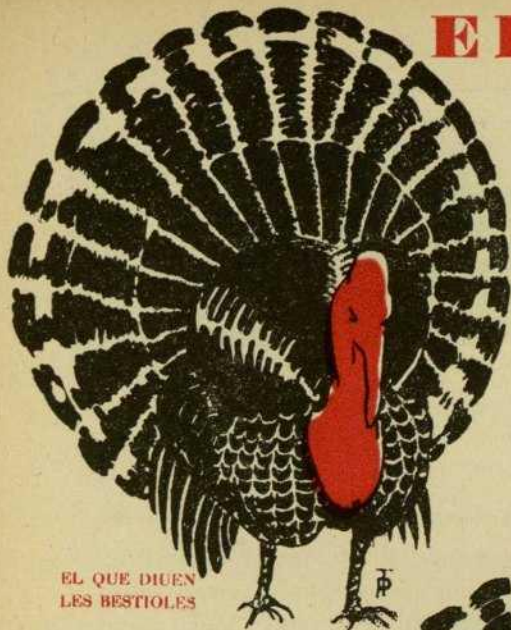
El vell no pogué reprimir una rialleta.

—Veuràs, prova-ho!

—Ca! Vostè és dels que s'agafarien tot seguit a la paraula!—I la noia digué això amb una malícia tan innocent, que el senyor Baldragues restà vacil·lant. Era allò una afusió a la seva amistat amb Blai? Se li volia tirar en cara que vivia a costa del seu amic? Ai dels que l'ofenguessin en la seva dignitat de

EL GALL DINDI

De l'enquesta oberta entre els animals més populars i segons l'ordre amb que reben les respostes.

EL QUE DIUEN
LES BESTIOLES

On vares nàixer? A Mallorca, a l'illa d'or, on es vanen molt de la seva calma, però força pressa que van donar-se per engabiar-nos, ficar-nos en un vaixell i portar-nos a Barcelona. Mare de Déu, quin trasbals, i quina manera de pujar-nos del pap a la gola el blat de moro!

On vares aprendre les beceroles? Jo? I per què tenia d'estudiar? Que no porto prou mèrits damunt per fer-me voler sense necessitat de saber confegir? Amoïna massa això de l'estudiar!

Quan vares començar a fer la viu-viu pel teu compte? El dia que un tartany gras i vermell va voler fer-me la por, finguínt-se serpent i fent ziga-zagues per l'hort on jo vivia... Jo sóc pacífic, però m'empipa que hi hagi qui vulgui fer passar bou per bestia grossa. Un tartany és un tartany, un miserable fill de l'argila... Cansat de veure-li fer babarotes al meu davant, vaig pegar-li becossada, i... cap al pap! Per cert que el vaig trobar tan saborós, que ara em menjo tots els que trobo.

Quins són els teus amics? Amics? Els badocs, que encara no em veuen fer el ventall, resten embadalits. Els vigilants i els "serenos" també m'estimen molt, perquè cada any veureu que em posen a la dècima! I si no fos que és molt ofensiu que ens hi posin al costat d'una colla de neules!...

Quins són els teus enemics? Els amics de la carn blanca... A fe que jo me la vaig tornar estel·losa, i que a la pell m'hi faig venir uns grans que semblen una pigota, però no em val... Hi ha una època de l'any, que voldria fondre'm: Nadal! Per quins set sous nosaltres hem d'ésser les víctimes el dia que neix el Redemptor del món? Que matessin un bou o una mula, encara! Però, els galls dindis? És una

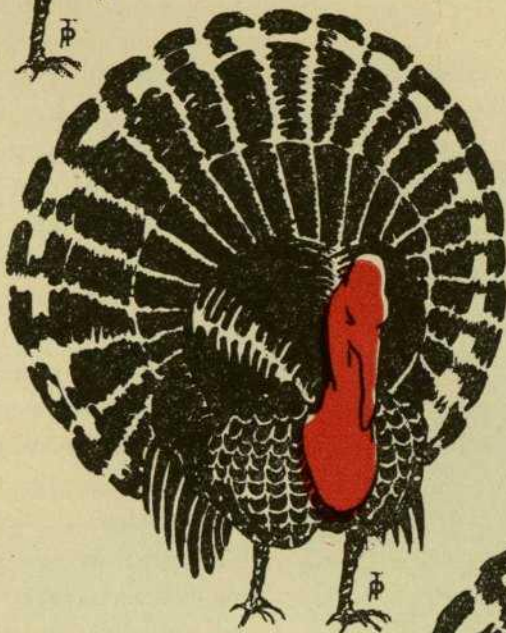
injustícia que l'home, tanmateix, no hauria de consentir.

Quina cosa és la cosa que més t'agrada? Que em deixin fer el ventall amb la cua estarrufada. Poden dir de mi el què vulguin, però la gràcia de la cua, que no me la toquin! És d'una gran riquesa decorativa! Per altra part, quan caminem passa a passa, estès el ventall negre, la testa enclotada per mostrar la rojor de la barballera, tenim majestat de rei!

Quina és la cosa que més t'empipa? Que ens facin anar a ramats, gairebé com els homes, als quals agrada de trobar pastors i d'oïre la canya. El que hi ha és que, malgrat el nostre esperit liberal, encara no ens veiem sols, ens morim d'enyorament Mentre anem a colles, som uns galls valents i decidits, però quan la mestressa de casa ens porta a un galliner que no és el nostre i ens trobem amb desconeguts, ja ens pot portar bona teca, ja! Ai que tinc, ai que tinc, ens entra

una tristesa fonda, molt fonda... A nosaltres la "fonda" ens fa basarda... I ens morim de pena en un recó si no corren a plomar-nos!

Quin és el teu desig més ardent? Ai! No me'n parlem! voldria que em creïessin les plomes de la cua, i es fessin llargues, ben llargues, de dos metres, i al capcarró que fessin com un ventall irisat, perquè jo, quan fes ventall, pogués eclipsar la vanitat inaguantable del pavó reial... Oh! I encara quan són dels que porten coloraines, rai! Els que em fan més enveja són els blancs, perquè semblen galls de primera comunió o núvies de casa bona! Ah, si jo pogués arrossegar una cua llarga, i fos blanca, enlloc d'ésser negra!

TERRES D'ASSIS

«Germanet llop...

germaneta guineu...»

Assís, la vella ciutat mística, on nasqué el més senzill dels homes i el més seràfic

dels Sants, el "poveretto" que parlava a germà llop" i a "germana guineu", està amarada de vida interna. Tota ella és pau i quietud. Dirieu que l'esperit de Joan Bernardone, el "francès", com li deien—d'on provingué el "Francesco"—aleteja encara pels carrerons tortuosos i esquifits de la petita ciutat que serva encara el record d'una de les seves paraules, d'un dels seus posats o d'una de les seves mitgesrialles a cada una de les pedres de les cases, a cada un dels abissos de llur muntanya, a cada una de les senderes de llurs camins camperols.

Tot Assís és reposat com un claustre; silent com una ermita. Sembla que hi visqui encara Madona la Pobresa, dolça esposa del Sant i germaneta Mort. Assís donà un sant al cel, parió d'ella mateixa: un sant que estenia la caritat a totes les criatures i que tenia per criatures totes les coses i que feia de la pau el do dels dons i el més dolç dels averanys.

No cal més que anar de Perúgia a Assís per comprendre que el sant de la dolçor parlés al Sol, a les plantes i als animals amb suavitats fraterne. Prades maradignes, que dauren les espigues i argenten les oliveres, tot arruixat pel Frescio remorós que salta

com una cabreta d'Angora, amb el pelatge esbullat, empaitant el Tiber.

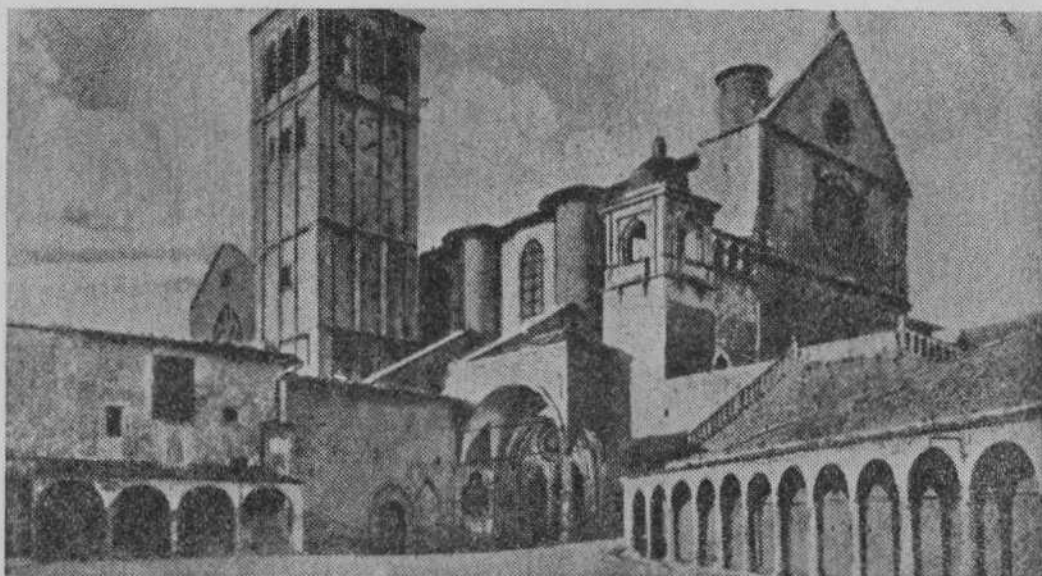
Joan Bernardone nasqué a Assís, de pares comerciants, l'any 1182. Sant Francesc moria en el convent de Santa Maria dels Angels, fundat per ell a Assís, el 4 d'octubre de 1226. Volgué ésser enterrat en el lloc més feréstec de la ciutat, el Turó de l'Infern, on dotze anys més tard, miracle de grandesa i de glòria, neixia la Basílica.

En aquestes planes donem una vista de conjunt de la ciutat, la visió de la casa on nasqué el Sant i la Basílica, el temple meravellós consagració de l'obra del "poveretto" que, per no envanir-se de dir-se "pobre menor", prenia el dictat de "fra menor" com a senyal d'humilitat. En el temple hi ha pintures incomparables de Giotto i els seus deixebles, Cimabue, Simó Memmi, Pere Lorenzetti i Giunta, el Pisà. A la cripta, dintre una urna d'argent, hi ha les despulles del Sant... La cripta ha estat bastida en la

roca on fou sepultat Francesc. I no li fan companyia més que el silenci i dues llantietes enceses que en la solitud semblen dos ulls de llop que no abandonen el Mestre.

Del Sant, ultra el cos, serveix a la Basílica un bocí d'hàbit del primer hàbit franciscà, d'un teixit matusser color de terra, ni gris, ni negre, ni bru; unes sandàlies cosides per Santa Clara; un parell de sabates grolleres que calçà un dia l'autor de les "Fioretti"; l'hàbit que duia en morir; un cinyell de pell de be, amarat de sang de les llagues del "poveretto"; el cilici; un tros de pergamí on hi ha la fórmula de la benedicció de Sant Francesc escrita de mà del Sant i lliurada per ell a Fra Lleó, i finalment, la Regla de la primera orde franciscana, escrita així mateix pel Seràfic.

Fora d'Assís, el món ha oblidat la dolçor del Sant. Per això, convé, de tant en tant, de renovar-ne el record.

HISTORIES DE NOIS I NOIES

La Nuri té els seus capricis. Per tossuderia, per un rampell provinent de la manca de seny, no vol seure a la falda del seu pare, que la crida amorosament.

—Vés-hi, ximpleta!—fa la mare, mig empenyent-la.

—No vull!

—Ah sí! No vols? Doncs, ara hi vaig jo!

I la mare, per tal d'excitar l'amor propi de la Nuri, va a seure a la falda del seu marit. Pensa que la nena correrà a fer-la fugir. Però la Nuri, diu, tota cofoia:

—Ai, que bé! No us mogueu, que vaig a fer-vos un retrat!

La Nuri té una alegria cada dijous, perquè la seva mare va a comprar i sempre torna a casa amb una bomba. Li és una joguina més, fins que, inevitablement, cada vegada li fuig cel amunt.

No s'hi enrabia la Nuri. S'aconsola dient que les bombetes van a veure Nostre Senyor.

Però heus ací que aquest dia va sentir una tronada d'estiu, i molt seriosament digué a la seva mare:

El turisme

El noi davant la turista: — Com és que els estrangers sempre ens envien mostres de saldos?

—Mira, mamà! Ara el Jesuset s'entreté fent rebentar totes les meves bombes!

En Jaumet—sis anys—sembla preocupat i el seu pare li pregunta el per què.

—Ja t'ho diré, papà... Tu vas dir-me que havies nascut a Lleida; la mamà diu que ha nascut a Tarragona, i jo, diu que he nascut a Girona...

—Certament.

Jaume reflexiona un instant i acaba per dir, aronçant les espatlles:

—No ho entenc! No sé pas com ens hem pogut trobar plegats!

Es tracta de X., el nen, la joia més pura d'una exquisida actriu nostra, i pel qual ella aprèn fins i tot el llatí.

Dissortadament, X. no encerta a aprendre bé el català. Li és rebeca l'ortografia, a despit de tenir un mestre especial per voluntat de l'actriu.

I el professor, per esperonar X., li diu:

—Mira: diré a la teva mare que fas molt malament els teus deures... Això està molt malament d'ortografia...

—Ai, no li digui, que la pobreta tindria un disgust...

—No li diré, però si els temes de demà no vénen escrits com cal, sí que li ho diré!

—Tindrà un gran disgust...—fa X., segur, impertorbable—. És ella la que me'ls fa cada dia!

Cauen quatre gotes... No és gairebé pluja. Però la mare, previsor, diu al menut:

—Menut, posa't l'impermeable...

—No cal... Ves si per quatre gotes em rovellaria!

Llicó d'aritmètica:

—Escolta, Lluïset: la teva mare ha comprat un tortell, i a mitja tarda us el serveix per berenar. Sou el teu pare, la teva germaneta i tu. Quantes parts n'haurà de fer?

—Quatre.

—Molt bé. Però arriba la teva cosineta Rosa i l'oncle Esteve... Quantes parts haurà de fer la teva mare?

—Quatre.

—Fixa't que hi haurà dues persones més...

—És que la mare, encara no els vegi, correrà a desar el tortell... Ja la conec!

LA VELLESA

Dels amiguets del JORDI

"Les olles de Sant Miquel
totes són plenes de mel..."

Tal és la cançó
que cantava jo
amb els meus germans,
agafats de mans...
Ara, a la vellesa,
no ho puc fer... i em pesa!

El cuets, rodes i trons,
llampeguen per tots cantons...
També amb els vaillets
he tirat cuets
la nit de Sant Joan...
Ja sóc massa gran!
Ara, a la vellesa,

no ho puc fer... i em pesa!

Qui pogués no anar a jòc,
fent sardana entorn el foc
com aquests infants,
agafats de mans...
Aquests capgirells,
Aquests capgirells,
no s'han fet pels vells...

Ara, a la vellesa,
no ho puc fer... i em pesa!

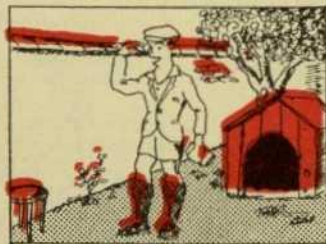
Mullè... Ens deixen sols.
Però el cor també
fa els seus giravolts!

S. PALAHI P.

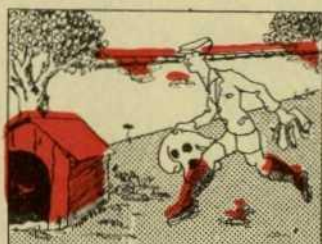
JORDI I EL MIXET

- El Mixet inquieta a Jordi?
Jo faré que se'n recordi

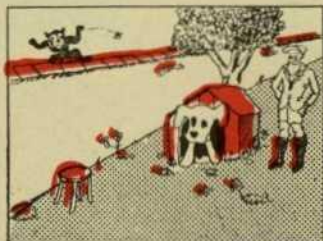
- Barrini, senyor Canons,
que el gat és un busca-raons

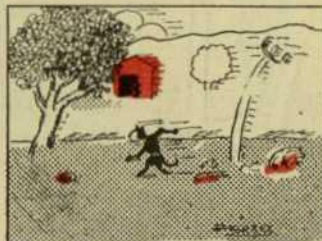
- Eureka! - Jordi ha cridat,
perquè és un noi il·lustrat

- Ara, veuràs, tu, Mixet,
si surts gaire satisfet!

- Mau! mau! El Jordi amb un gos!
Es cosa de tocà el dos!

I el mixet fugí esverat
com un ca bastonejat

LA GRACIA DELS ALTRES

Els mals exemples

- Sempre amb la nina! Te l'estimes més que a mi.
- Com que no plora mai...
- Si jo tingués el cap ple de serradures, tampoc no podria plorar mai.

- Però, nen! Que li fas a la teva germaneta?
- Res! Es que juguem a marit i muller!

Tornant de l'escola

- He tingut el primer premi, mamà!
- I què t'han preguntat?
- Quantes potes tenia el camell. Jo he dit que tres.
- I t'han premiat?
- Es que les altres han dit quen tenia dues!

Una observació

- I tu, per què creus que hi ha negres al món?
- Perquè els blancs que treballen, puguin comparar-s'hi,

FACÈCIES D'ACÍ I D'ALLÀ

PREVISIÓ

Quan Cromwell prenia una decisió respecte tal o tal afer important, dictava al seu secretari tres o quatre lletres contradictòries i després ell, personalment, escrivia la que era lliurada a la bústia o correu oficial.

Així no corria el perill de les indiscrecions.

QÜESTIÓ D'ARITMÈTICA

Un indiscret pregunta l'edat a una senyora:

—Esperi que faré comptes... Jo vaig casar-me a vint anys. El meu marit en tenia trenta... Ara ell en té el doble... Doncs, bé; jo en tinc quaranta.

—Justa! I que no sembla pas que els tingui, senyora!

LLEGENDA MORESCA

El Marroc té les seves llegendes i heus-en ací una de força escaient:

Un cert soldà manà un dia al seu primer ministre que li fes el cens de tots els febles d'esperit del seu imperi i li lliurés la llista exacta.

El visir començà a fer els seus escorcolls, féu la llista, que era inacabable, i l'encapçalà amb el nom del soldà.

Aquest, que estava de bon humor, enlloc d'enriar-se, preguntà al seu ministre:

—Per què m'atorgues el gran honor de fer-me anar davant entre els febles d'esperit?

—Senyor! Us he posat davant perquè encara no fa dos dies facilitàreu xifres importants, perquè us compressin cavalls a l'estranger, a uns individus completament desconeguts i que ja no tornarem a veure.

—Ah! Està bé! Però, i si tornen?

—Llavors esborraré el vostre nom de la llista i hi posaré el dels desconeguts.

ELS TURCS

Sembla que ja no restin turcs, però no és pas així. En el primer congrés de turcologia que va celebrar-se a Bakú, aviat farà dos anys, es va comprovar que el gran estat turc d'avui dia era... Rússia!

En efecte: dels 35.000.000 de turcs que hi ha pel món, n'hi ha 20.000.000 que viuen a la República dels Soviets.

INFERN A LA TERRA

Si voleu rebre la sensació de les penes de l'in-

fern, podeu visitar l'extensa i solitària illa de Kiehm, situada a l'entrada del golf Pèrsic. El clima és tan xardorós i tan esgotador, que un blanc no hi podria viure. Hi viu, però, una curta població indígena, que només es mou dels seus abrigalls oberts en les entralles de la terra, per a anar a pescar. Fa uns vint-i-dos anys hi amarraren un cable submarí, però tots els empleats anaven morint per efecte de la calor o es tornaven folls. Calgué abandonar l'estació cablera. Per aquest motiu s'ha renunciat a posar-hi una penitenciària, perquè cap empleat no hauria volgut sotmetre's a una mort segura.

LA "DANSA DELS SALVATGES"

Pocs deuen saber com el músic Rameau escriví aquesta obra famosa. Un vespre, enraonant amb la bella i cèlebre dansarina Salle, aquesta li preguntà:

—Deu ésser una cosa molt difícil això de fer música!

—Difícil—replicà Rameau—segons i com. Mireu: ací teniu un full de paper de solfa. Agafeu ara una de les agulles de cap que porteu i aneu foradant al vostre caprici arran de les línies del paper.

Salle ho féu així i lliurà el paper a Rameau, el qual posà a cada forat el valor d'una nota, afegí els signes musicals necessaris, establí compassos i posant-se al clavecí, brollà la "Dansa dels Salvatges" que esdevingué famosa i restà com una obra mestra.

UN ERROR DE PROTOCOL

Quan l'antic rei de Siam, Xulalongcom, visità França per primera vegada, es tractà d'allotjar el sobirà asiàtic amb tot el luxe i confort desitjables.

Les habitacions destinades en el primer pis a l'il·lustre hoste estaven ricament moblades; en el segon i en el tercer pis, es prepararen altres departaments per al seguici i el servei.

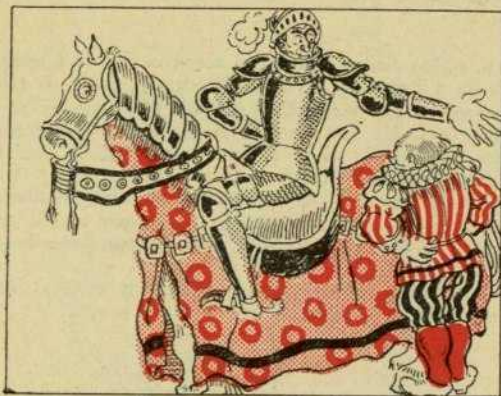
Però, en visitar Xulalongcom el palau on havia d'estatjar-se, es veié del primer cop d'ull que Sa Negra Majestat no estava pas satisfet.

Es cercava endebades la causa del seu malhumor, quan un comerciant francès que havia passat molts anys a Bangcoc, donà l'explicació de l'enigma. A Siam és costum que el sobirà dormi "com més prop del cel millor", és a dir, dalt de tot del palau.

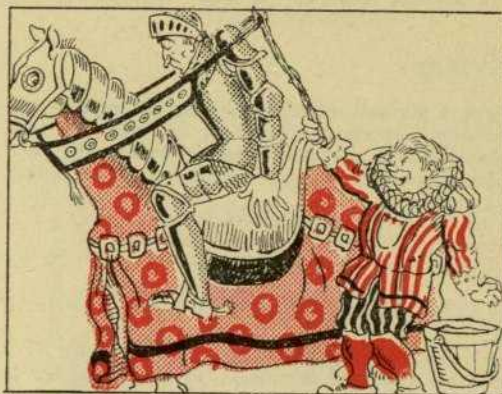
Xulalongcom havia considerat com una ofensa que reservessin als seus servents el tercer pis, mentre ell havia d'allotjar-se al primer.

Sortosament, el cap del protocol pogué salvar la situació, una mica tivant, i el rei de Siam pogué dormir "prop del cel"!

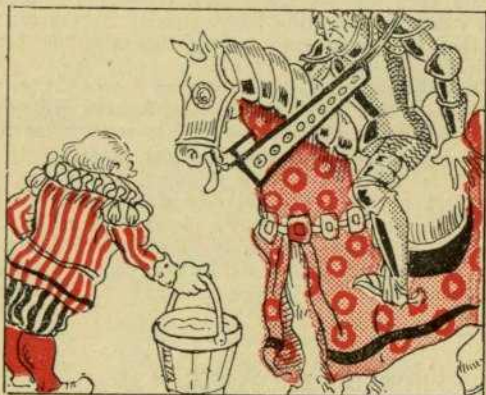
EL CAVALLER I EL BUFÓ

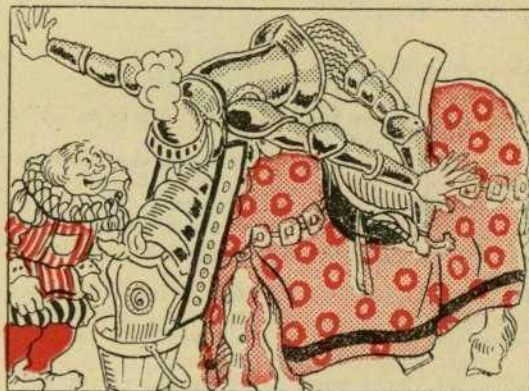
— Tinc el cavall mort de set...
Porta una galleda amb aigua,
que el cavall begui a pleret.

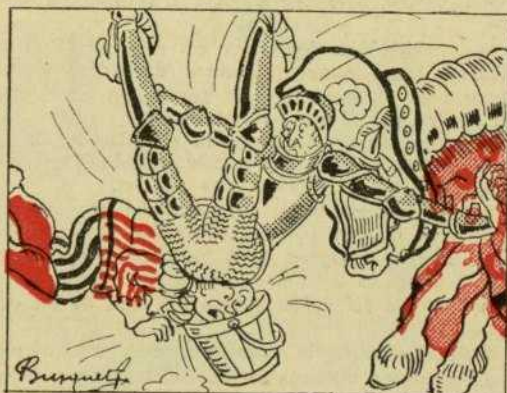
— Veig que el marquès s'ha adormit...
Ara es deu fer la il·lusió
que encara és a mitja nit.

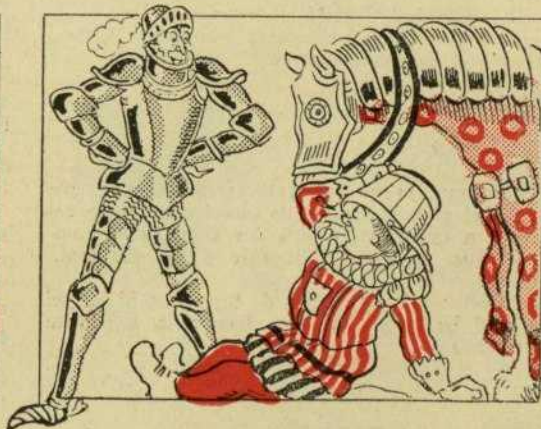
— Apa, cavall, fes beguda,
que aviat el cavaller
demanarà quart i ajuda.

— Ah, que bé! Quin saltiró
que farà el gran cavaller
per obra del seu bufó!

— Ajudeu-me, Déu etern,
que el diable m'arrossega
segurament a l'infern!

— Però, bufó, en quin cap cap
que allà on tothom fica els peus,
volguessis posar-hi el cap?